ECLI:LV:AT:2023:1002.11096071821.3.L
Lieta Nr. 11096071821, SKK-466/2023
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Senāts
LĒMUMS
Rīgā 2023. gada 2. oktobrī

Senāts šādā sastāvā: senatori Inguna Radzeviča, Ivars Bičkovičs, Inese Laura Zemīte,

iepazinies ar apsūdzētā /pers. A/ aizstāves zvērinātas advokātes Ievas Timermanes kasācijas sūdzību par Rīgas apgabaltiesas 2023. gada 10. maija lēmumu, atzīst, ka ir pamats atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmo daļu tiesa atsakās ierosināt kasācijas tiesvedību, ja kasācijas sūdzība vai protests neatbilst šā likuma 569., 571., 572. pantā un 573. panta pirmajā daļā minētajām prasībām.

Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmā daļa noteic, ka pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai arī tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Šī panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Savukārt atbilstoši Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmajai daļai nolēmumu tiesiskumu kasācijas kārtībā pārbauda tikai tādā gadījumā, ja kasācijas sūdzībā vai protestā izteiktā prasība pamatota ar Krimināllikuma pārkāpumu vai Kriminālprocesa likuma būtisku pārkāpumu.

Apsūdzētā /pers. A/ aizstāve kasācijas sūdzībā norādījusi, ka apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas notiesājošo spriedumu, pārkāpusi Krimināllikuma 1. panta pirmās un otrās daļas nosacījumus, kā arī nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 168.[1] pantu, jo apsūdzētā darbībās nav konstatējama šajā pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma subjektīvās puses pazīme – ļaunprātība. Izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, apelācijas instances tiesa pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 19., 23., 126., 127., 128., 130. un 131. pantu, kā arī nemotivēti atteikusies vērtēt aizstāvības norādīto judikatūru.

Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa, atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, atzinusi, ka pirmās instances tiesa ir izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma prasībām un pamatoti atzinusi apsūdzēto /pers. A/ par vainīgu tiesas nolēmuma par aizsardzību pret vardarbību ļaunprātīgā nepildīšanā, konstatējot visas Krimināllikuma 168.[1] pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva objektīvās un subjektīvās puses pazīmes.

Pamatojoties uz lietā iegūtajiem pierādījumiem, tai skaitā paša apsūdzētā liecībām, apelācijas instances tiesa motivēti pievienojusies pirmās instances tiesas atzinumam, ka apsūdzētais ir zinājis, ka ar Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas 2020. gada 25. maija lēmumu par pagaidu aizsardzību pret vardarbību apsūdzētajam tika noteikti sazināšanās un tiksanās ierobežojumi ar /pers. B/. Tiesa secinājusi, ka apsūdzētais, būdams informēts par tiesas nolēmuma neievērošanas sekām, satiekot /pers. B/, apzināti pietuvojies viņai tuvāk par 50 metriem, sarunājies un gājis līdzi līdz viņas dzīvesvietai, tādējādi ļaunprātīgi nepildot viņam ar tiesas nolēmumu noteiktos ierobežojumus.

Senāts atzīst, ka apsūdzētā /pers. A/ aizstāves kasācijas sūdzības argumenti šajā daļā pēc būtības ir pamatoti ar atšķirīgu lietā iegūto pierādījumu vērtējumu, savukārt lietā iegūto pierādījumu izvērtēšanu atbilstoši likumam veic tiesa, kas iztiesā lietu pēc būtības. Aizstāve kasācijas sūdzībā faktiski paudusi savu neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā iegūtos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Senāts atzīst, ka pārējā daļā aizstāves kasācijas sūdzība neatbilst Kriminālprocesa likuma 573. panta pirmās daļas prasībām.

Senāts konstatē, ka aizstāve kasācijas sūdzībā nav norādījusi, kādas tieši judikatūras atziņas, kuras attiecas uz juridiski nozīmīgiem apstākļiem izskatāmajā lietā, apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi, un nav pamatojusi, kā šo atziņu neizvērtēšana ir ietekmējusi pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu vai apsūdzētā tiesības uz taisnīgu tiesu.

Arī saistībā ar aizstāves kasācijas sūdzībā norādītajiem Kriminālprocesa likuma pārkāpumiem Senāts konstatē, ka aizstāve kasācijas sūdzībā nav pamatojusi, kā šie pārkāpumi izpaudušies un kā tie ietekmējuši pārsūdzētā nolēmuma tiesiskumu, aprobežojoties vienīgi ar vispārīgiem apgalvojumiem.

Tādējādi konstatējams Kriminālprocesa likuma 573.[1] panta pirmajā daļā paredzētais pamats atteikumam ierosināt kasācijas tiesvedību.

Ievērojot minēto, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 573. panta trešo un piekto daļu, 573.[1] panta pirmo daļu, Senāts

nolēma

atteikt ierosināt kasācijas tiesvedību.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Radzeviča I. Bičkovičs I. L. Zemīte